

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **S. O.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2017 č. j. OAM-85/LE-LE05-LE05-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 10. 2017, č. j. 62 Az 15/2017 – 47, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce **se** odkladný účinek **ne** přiznává.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný shledal žádost stěžovatele ze dne 24. 5. 2017 o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Jednalo se o v pořadí již druhou žádost, kterou podle názoru žalovaného stěžovatel nepodložil žádnými novými skutečnostmi, které bez své viny nemohl uplatnit v předchozím řízení.

[2] V kasační stížnosti stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku. Svoji žádost odůvodnil tím, že výkon napadeného rozhodnutí by pro něj znamenal neodstranitelnou újmu spočívající v nuceném návratu do země původu, kde mu hrozí pronásledování z důvodu jeho sexuální orientace. Odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 131/2016 – 24, které se zabývalo důvodností přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v obdobném případě. Nepřiznání odkladného účinku stěžovateli rovněž znemožní osobně participovat na soudním řízení.

[3] Žalovaný v podání ze dne 15. 11. 2017 vyjádřil nesouhlas s přiznáním odkladného účinku, neboť důvody uváděné stěžovatelem nepředstavují intenzivní újmu. Argumentace právem na spravedlivý proces není sama o sobě dostačující, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 Azs 2/2017 – 30.

[4] Dle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), platí, že kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. upravující odkladný účinek žaloby se užije přiměřeně. Dle § 73 odst. 2 s. ř. s. musí být pro přiznání

odkladného účinku naplněny dva předpoklady. Soud přizná žalobě (či kasační stížnosti) odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro navrhovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví je mimořádným opravným prostředkem, u něhož nelze automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Tento postup proto musí být vyhrazen pouze pro výjimečné případy. Současně je na žadateli o odkladný účinek, aby podrobně uvedl, proč se domnívá, že v jeho případě nastala mimořádná situace, která vyžaduje, aby byly účinky pravomocného rozhodnutí odloženy.

[6] Podání žaloby a kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany má v převážné většině případů odkladný účinek *ex lege*. Výjimky z tohoto pravidla plynou z § 32 odst. 2 ve spojení s § 32 odst. 5 zákona o azylu. Mimo jiné v případech, kdy byla opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána rozhodnutím správního orgánu nepřipustnou pro absenci nových, dříve neposouzených skutečností či zjištění [§ 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a zákona o azylu], nemá žaloba proti takovému rozhodnutí ani následná kasační stížnost odkladný účinek ze zákona. Pokud by správní soudy přiznávaly odkladný účinek žalobám či kasačním stížnostem v podobných případech paušálně, vedl by takový přístup k popření úmyslu zákonodárce nepřiznat všem žalobám a kasačním stížnostem ve věcech mezinárodní ochrany odkladný účinek *ex lege*, ale ponechat v případech jako je tento na zvážení soudů, zda jsou zde okolnosti, které přiznání odkladného účinku v dané věci odůvodňují.

[7] Stěžovatel tvrdí, že v důsledku nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti se bude muset vrátit do země původu, kde mu hrozí pronásledování. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, zatímco obavy stěžovatele jsou spojeny až s případným rozhodnutím o jeho vyhoštění z České republiky. Důvody, pro které stěžovatel žádá o přiznání odkladného účinku, se tak zjevně míjí s předmětem přezkoumávaného správního rozhodnutí, resp. rozhodnutí soudu. Nadto lze pro úplnost konstatovat, že pokud Policie České republiky rozhoduje o vyhoštění cizince podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), je povinna vyžádat si závazné stanovisko o tom, zda je vycestování cizince možné (§ 120a ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců). V případě, že tomu tak není, musí uvést tuto informaci v rozhodnutí o vyhoštění, načež Ministerstvo vnitra udělí cizinci vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení (§ 120a odst. 4 a § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Lze také podotknout, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Stěžovatel může proti nemožnosti vycestování brojit v řízení o správním vyhoštění, proti případnému rozhodnutí o vyhoštění může podat správní žalobu, jež má odkladný účinek ze zákona (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).

[8] Stěžovateli se nepodařilo prokázat, že mu v důsledku nepřiznání odkladného účinku vznikne vážná újma. Ohledně tvrzení, že stěžovatel by měl mít možnost setrvat na území České republiky do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o jeho kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje na své usnesení ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 – 32, podle kterého „návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 odst. 1 s. ř. s. ve věci zrušení

pokračování

povolení k trvalému pobytu nelze vyhovět, opírá-li se pouze o obecnou argumentaci právem na spravedlivý proces (právo osobně se účastnit řízení a být v úzkém kontaktu se svým zástupcem), aniž by zde byly další, individualizované a závažné okolnosti, které mimořádně vyloučení účinků pravomocného správního rozhodnutí odůvodňují.“ Ačkoli se toto rozhodnutí týkalo jiného typu řízení v oblasti cizineckého práva, v něm vyslovené závěry lze přiměřeně vztáhnout i na řízení azylové.

[9] K usnesení ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 131/2016 – 24, na které stěžovatel v návrhu obsáhle odkazuje, soud uvádí, že bylo vydáno za odlišné skutkové situace. V tehdy posuzovaném případě již existovalo vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V důsledku nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany by tak dotčený cizinec musel výkon rozhodnutí o správním vyhoštění strpět a tvrzená újma – nutnost vycestování do země původu – by mohla bez dalšího nastat. S ohledem na výše předestřanou argumentaci a na obsah spisového materiálu však taková situace v případě stěžovatele nenastala, zjevně nehrozí, a stěžovatel ostatně ani nic takového netvrdí.

[10] Při vědomí, že obě podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s. ř. s. musí být splněny kumulativně, a za situace, kdy jedna podmínka pro přiznání odkladného účinku splněna není (vznik nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám), je již bezpředmětné zabývat se druhou podmínkou pro přiznání odkladného účinku, tedy zda by jeho přiznání nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů vyhodnotil, že nebyly splněny požadavky § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s., a proto kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek nepřiznal. Soud podotýká, že na danou věc dopadá § 56 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., o kasační stížnosti proto rozhodne přednostně.

[11] Závěrem je třeba zdůraznit, že nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti není jakýmkoli způsobem ze strany Nejvyššího správního soudu předjímán rozhodnutí o samotné kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu